

I.

Innocentius fideles encyclicis literis adeptæ dignitatis certiores facit, ac Præfules ad operam pro re christiana tuenda conjungendam excitat.

Ex Raynald.
ad ann. 1276.
§. 17.

Innocentius Episcopus, Servus Servorum Dei,

De Gregorii
PP. obitu, ac
Conclavi.

Quo die ad
Pontificatum
evehctus sit.

Nuper Sanctæ, ac venerandæ memoriæ Gregorio Papa Patre, ac Prædecessore nostro, in continuatione laborum, quos ad Dei prosequenda servitia solers & devotus assumpserat; nobisque, tunc Ostiensi Episcopo, ac aliis nostris Fratribus, quos tam in Urbe, quam circa ejus confinia, jam diversa loca receperant, tribus tantum ex illis existentibus circa ipsum, de ultramontana redeuntibus regione, ac eodem Prædecessore apud Aretium Civitatem Tuscię in infirmitate diebus aliquibus deductis de hoc sæculo nequam, quod eo dignum forte non erat, erepto, & ipsius corpore cum exequiarum solemnitate debita tumulato; licet in Pastoris substituendi processu eorundem fratrum absentia, satisque longa distantia, difficultatem non modicam communi hominum judicio juvaret; illo tamen, ut firmiter credimus, eorundem Fratrum corda tangente, cui facile est distincta conjungere, ac etiam inter se distantia insimul adunare, nos, Fratres iidem omnes, quibus id personarum suarum status indulset, sponte ac celeriter convenimus in Civitate prædicta: & in omni mansuetudine spontanea palatium, in quo idem Prædecessor habitavit, pridie ante festum beatæ Agnetis intrantes, in ipso festo summo mane Missarum solemniter in honorem Sancti Spiritus celebratis ex more, ipsiusque gratia votis invocata supplicibus, concorditer ad celebrandam electionem instantem scrutiniū viam elegimus: & assistente ipso benigno sapientiæ spiritu, qui devote se invocantibus, ecce ad sum, solet dicere invocatus, cujus gratia molimina tarditatis ignorat; primo celebrato & publicato scrutiniō (quod tamen nequaquam aliud, sicut nec oportuit, est secutum) in humilitatem nostram, Dei providentia, seu permissione mirabili, nobisque nimium terribili, & stupenda, idem Fratres nullo discordante, unanimiter concordarunt; Nobis ad summi Apostolatus evocatis apicem, & ipsius onus giganteis etiam tremendum humeris, nostris debilibus imponentes.

O mira Dei omnipotentia! O admirabilis divinæ providentiæ in sui dispositione infallibilis magnitudo! Quis divitarum sapientiæ, ac scientiæ tuæ altitudinem admirari? quis comprehendere tua miranda judicia? quis investigare sufficiat investigabiles vias tuas? Ecce id, non interjecto quasi horæ unius interstitio, perfecisti, ad quod alias per sæpe diffusi temporis spatium vix perfecisti. Ecce longe distantes ab invicem corporibus coadunasti celeriter, & in eo ipsorum animos quasi subito conjunxisti, in quo alias cohabitatione conjunctos longa dissensio separavit. Hæc profecto, pie Jesu, tui sunt muneri, tui doni, qui pacis & unitatis amator utrumque unum faciens, a diverso venientes

partes unis. In iis itaque licet nos gravis, nec immerito, stupor invaserit; ejus tamen, quem ipsorum auctorem fideliter supponimus, & humiliter confitemur, considerata clementia, confortavit: ut quamvis injuncti oneris molem insufficientia nostra refugeret; de superabundantia tamen plenitudinis suæ confisi, ei nostræ imbecillitatis subjecerimus imperfectum, sperantes, quod operi manuum suarum dexteram porriget; nec nos impremeditatum & inscium dispositione sua, in tam profundi maris altitudine positum, derelinquet. Ad quod promptius obtinendum, vestrorum suffragiorum opitulationem requirimus: studiosam in hoc opem, & operam affectamus, universitatem vestram affectuose moventes, rogantes, & qua possumus instantia exhortantes, quatenus, pensato consultius, quod in partem estis tantæ sollicitudinis evocati, in gregibus curæ vestræ commissis pro viribus solliciti Pastoris partes fatagentes implere, Moyfi manus debiles; cujus, licet insufficientibus meritis, Typum in Domini populo gerimus, vestris intercessionibus sustentatis; apud illum, qui hujusmodi nobis onus imposuit, devotis precibus insistentes, ut non pariat ipsius mole nos opprimi, ipsius pressura subterni; sed debilitatem nostram suo robore fulciat, suaque virtute confortet, ut se in commissi executione regiminis ejus prosequamur beneplacitum, quod eterne retributionis gloriam & sequamur attentius, & de suæ benignitatis gratia efficacius consequamur. Cæterum, Fratres, & filii, affectum vobis charitativæ benignitatis expandimus, & sinum charitatis solidæ aperimus, proponentes, quantum cum Deo poterimus, honori vestro deferre, ac vestra & Ecclesiarum vestrarum commoda, pro quibus ad nos recurrere cum securitate poteritis, in promptitudine benevolentia promovere.

Fidelium
preces apud
Deum im-
plorat.

HA-

HADRIANUS V.

PAPA CLXXXVI.
ANNO DOM. MCCLXXXVI.

Hadrianus, antea Othobonus, patria Genuensis, S. R. E. Cardinalis Diaconus S. Hadriani, electus est Summus Pontifex die 12. Julii anno 1276. statim post electionem suam ex Urbe Viterbium cum concesserit, ibidem, nondum Presbyter, nec Pontifex ordinatus, obiit die 18. Augusti anni ejusdem & sepultus est in Ecclesia Fratrum Minorum. Sedit itaque mensem unum dies septem: vacavitque post ejus mortem apostolica Sedes fere per mensem.

Bull. Rom. Tom. III. Pars. II.

JOANNES XX. dictus XXI.

PAPA CLXXXVII.
ANNO DOM. MCCLXXXVII.

Petrus, natione Lusitanus, Juliani filius, S. R. E. Cardinalis Episcopus Tusculanus, electus est in Romanum Pontificem die 15. Septembris 1276. solemniterque de more coronatus die 20. ejusdem, Joannes voluit appellari. Sedit in Pontificatu menses viij. (a) Imperantibus in Oriente Michael Paleologo, in Occidente Rodolpho Rege Romanorum. Obiit Viterbii die 16. Maii 1277. & sepultus est in Ecclesia S. Laurentii. Vacavit Sedes menses vi. dies viij.

(a) A die electionis computandos.